

[Leonhard Hansen.]

spørgsmaalet — har Arbejdsgiverne ikke villet beskæftige sig med. Hvor bliver saa Medbestemmelsesretten af, naar den ene af Parterne siger blankt nej? Saa er der ikke andet at gøre end at gaa herind med Spørgsmaalet, og saa er der andre, der bestemmer. Vi har den Opfattelse, at selv Medbestemmelsesretten paa det Omraade maa vige for Samfundshensynet, og vi betragter Afhjælpning af Arbejdsløsheden som et Samfundsspørgsmaal.

Det ærede Medlem mente, at det var forkasteligt, at der i Lovforslaget var bestemt, at man skulde spørge Tillidsmanden, naar der ønskedes Dispensation med Hensyn til Overarbejde. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa — jeg er endda tilbøjelig til at tro, at det ogsaa er gældende for Cementfabrikken i Mariager —, at vi har visse Bestemmelser, hvorefter man bliver nødt til at henvende sig til Tillidsmanden, naar der skal foretages Dispensation fra dette eller hint. Under alle Omstændigheder gælder det for en Bunke af Virksomheder her i Landet, at naar Talen er om Dispensation fra de Regler, man har aftalt, om Overarbejde, maa man henvende sig til Tillidsmanden. At det gør ondt hos visse Arbejdsgivere og Arbejdsgiverrepræsentanter, ved jeg saa udmærket godt, men jeg tror alligevel, at største Parten af dem er saa fornuftigt indstillet, at de forstaa, at de Regler og Bestemmelser, som var gældende for 20—30 Aar siden, ikke fortsat kan være gældende. Arbejderne faar efterhaanden ogsaa lidt at skulle have sagt ude omkring paa Arbejdspladserne.

Det ærede Medlem siger: Hvorfor skal der spørges, naar der *betales* for det Overarbejde? Ja, det er en Tone, vi hørte ved Forhandlingerne med Arbejdsgiverne for disse 20—25 Aar tilbage. Se, der er ikke Arbejdstvang her i Danmark, og det ved Arbejderne, og det, der sker med Hensyn til Overarbejde, er et Offer, Arbejderne bringer over for Arbejdsgiveren, over for den Bedrift, som de er beskæftiget i. Det skulde det ærede Medlem tænke paa, naar der er Tale om Forslag af denne Art.

Koefoed: I Modsætning til den højtærede Minister, der udtalte, at der var Partier, der havde Interesse i at opretholde Arbejdsløsheden, vil jeg betragte det som en Kendsgerning, at alle gode Samfundsborgere er interesseret i at faa Arbejdsløsheden afskaffet, saa meget det er gør ligt; saa gode Samfundsborgere tror jeg, vi alle sammen har Krav paa at regnes for, idet

det, det drejer sig om for os alle, er at faa saa gode Forhold i vort Fædreland som muligt. Jeg beklager derfor, at en saadan Udtalelse kan komme fra en æret Minister.

Den højtærede Minister siger, at enkelte har det saadan, at naar som helst der tales, skal Landbruget blandes ind i det. Ja, højtærede Minister, Landbruget hører ogsaa med til det danske Samfund, og naar der tales om, at Overarbejde skal forbydes, at der er for megen og for stor Arbejdsløshed, og Spørgsmaalet, som jeg sagde før, for os alle drejer sig om, hvorvidt vi i nogen Grad kan afskaffe den store Arbejdsløshed, vi har, saa maa vi fra Landbrugets Side have Lov til at pege paa, at ude i Landbruget har vi ikke for megen Arbejdskraft, her er der Mangel paa Arbejdskraft. Naar man taler om Mulighederne for at faa Arbejdsløsheden gjort mindre, saa maa den Del af Samfundet, som vi paa Landet repræsenterer, ogsaa have Lov til at sige et Ord med, og jeg mener, som jeg dokumenterede før, at en meget væsentlig Aarsag til, at der er for faa Arbejdere paa Landet, netop er de ringe Muligheder, Landbruget har i Øjeblikket, og de Udsigter, de unge har til at begynde en Bedrift i Landbruget.

Naar Talen er om Arbejdsløsheden, bør vi ikke faa en Irettesættelse af en Minister, fordi vi peger paa, at der er Steder, hvor der er Mulighed for at faa Arbejde, og paa, at hvis der var Muligheder for at yde Betaling, var Mulighederne for Landbrugsarbejde betydeligt større, end de Herrer, som ikke kender til det, er klar over og tænker paa. Jeg mener, at naar vi behandler dette Spørgsmaal, er det baade ret og rimeligt, at vi paapeger dette.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens var inde paa noget af det samme, da han talte om, at der gik saa mange fra Landet ind til Byerne, og sagde, at Kendsgerningerne kunde vi ikke komme uden om. Nej, ærede Medlem, jeg benægter aldrig Kendsgerninger, men jeg havde nær sagt, at den højtærede Minister var ved i sine Udtalelser at benægte de Kendsgerninger, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensens talte om, idet Ministeren sagde, at denne Indvandring til Byen var ikke af den Betydning, som vi lagde i den; saadan opfattede jeg i hvert Fald Ministerens Udtalelse paa dette Omraade. Men selv om Indvandringen ikke er saa stor, som man mener, mener jeg, at saadan som Forholdene er i Dag med en Arbejdsløshed paa over 150 000, maa man fremføre ethvert Bidrag, der kan tjene til at faa Arbejdsløshedstallet bragt ned.